

Közösségek

DUJ DZSÉNE ONLINE

Emberi szemmel – rövid történetek

Lakatos Sára Zsanu és Schmidt Ildikó, Lakatos Sára Zsanu gondolatai

Én mint ember úgy nézek az emberekre, ahogy ők néznek rám. Nem csak a jó oldalukat kell nézni, amit mutatnak. Ha a városban találkozunk, még a köszönésük se egyforma. Ismerősökkel, ha találkozunk, van, aki nem ismer meg, és ha köszönök, nem is köszön vissza. Többet annak nem is köszönök, nem is látom a tekintetében, hogy ő jó ember. Ugyanígy vagyok a romákkal is, van, akit nem kedvelek.

Főleg a fiatalokat, a drogosokat kellene segíteni, nem kell elítélni őket. Lehet, hogy azért csinálják, bánatukban, vagy azért, hogy jól érezzék magukat. Volt egy 16 éves fiú, hajszálon múlt az élete. Kiment fél hétkor, kért egy cigit vagy valami ilyesmit, mire hazaért, nem kapott levegőt. Mentő vitte be a kórházba, és azt mondták, hogy drogot találtak a vérében. Nem a drogfogyasztókat kéne megbüntetni, hanem aki árulja, aki ide behozta ezt. Nagyon el van fajulva ez a környéken. Régen nem is ismerték a drogot. A drogosoknál az is van, hogy nincs munkájuk, vagy elvesztették a családjukat, ezért csinálják, ebben töltik ki a bánatukat. Előfordul, hogy elváltak, éheznek, mert ebben a városban nem jó a megélhetés.

Akinek szerencséje van, dolgozik, akinek nincs, úgy marad munka nélkül, amíg nem talál munkát. Ez az én gondolatom, és nincs olyan megbízható ember, akiben megbízhatnék, és ezért nem bízok meg senkiben. Mindenfélet ígéretnek: felírják a nevünket, ekkor meg ekkor gyere vissza, és lesz munkád. Aztán akkor elmegyünk, és várunk, de akkor sem adnak munkát, akkor sincs

rá lehetőség, hogy megkapjuk a munkát. De azt csak azért csináljuk, hogy jobb legyen a gyerekeink megélhetése.

Ott van az a rengeteg szegény ember, nincs semmilyen munkájuk. Amikor bemennek a hivatalba, mert kaptak egy értesítést, és el akarják intézni azt, még egy papír kitöltésében sem segítenek. Különösen nehéz ez azoknak, akik nem tudnak írni és olvasni. Volt ott a hivatalban egy asszony, aki sírva mondta nekem, hogy nem segítenek a papírmunkában, miközben ő nem tud írni és olvasni. És akkor én kitöltöttem neki a papírt, mert én szerencsére tudok írni. Milyen emberek az olyanok, nincs szívük, csak a maguk hasznát nézik. A hivatalban ott voltam, és hallottam egy pár szót, és még a magyarok is azt mondták, hogy nem szép dolog ezt csinálni. Ők még azt is mondták, hogy nekik ki van adva, hogy nem segíthetnek.

Schmidt Ildikó reflexiója:

Zsanu a saját és a környezetének az életéből mesél el négy rövid történetet, amelyek a köszönéshez való viszonyához, a droghasználathoz, a munkakereséshez és a hivatali ügyintézéshez kapcsolódnak. A szövegeket a tehetetlenség különböző formákban való megjelenése köti össze. A kiindulási pont mind-egyik történetben a valóság értelmezésére és feldolgozására való igényből fakad, ami a hiábavalóság újra és újra történő megélésébe torkollik.